

УСПОМЕНА

Ову причу ми је испричала моја бака. Она је била тада код своје куће. Седела је на столицу, а поред ње је био њен пас.

Причала ми је причу о њеном животу пре рата. Мој тата, моје тетке, деда и баба, сви су живели у Хрватској. Тамо су имали кућу, много волова и крава. Сваког дана су радили на плодним њивама, орали, копали, обрађивали земљу зарад своје деце. Како ми се чини, живели су поштено, од свог вредног рада. Причајући ову причу, бака ми је показала једну пожутелу фотографију на којој су она и два вола. Они су се звали Дикан и Љубан.

Хармоничан живот пореметио је рат који се ускоро распламсао. Морало се бежати, јурити, трагати за било каквим склоништем од хаоса смрти. Мој деда, тата и тетке су успели некако да побегну. Бака је остала сама и морала је да се провлачи кроз мрачну шуму. Скривала се и много ноћи провела у страху. Једног дана успела је да дође на крај шуме, привукла ју је велика, бљештава жута светлост. Видела је, са сузама у очима, како њена кућа гори. Морала је назад у шуму.

Касније, мој ујак (мамин брат) успео је да дође по њу. Препознао ју је по ћебадима које је стезала у дрхтавим рукама. Њене ствари нису успеле да стану у ауто и морала је да се одрекне неких драгих успомена, углавном гардеробе, пешкира, прекривача. Када је ујак довезао у Загреб бака није могла да заустави плач. Сузе су је гушиле.

Онда су се сви доселили у Бачки Моноштор. Живели су у улици Владимира Назора, у једној старој кући. После сам се ја родила.

Гледала сам те избледеле фотографије које је моја бака држала у крилу и било ми је тешко на срцу. Осећала сам бол после бакине приче. Бол коју ћу носити као успомену на бесмисао најгоре ствари коју је човек могао да смисли.

Та ствар се зове рат.

ВІV Раванград 2010
ВЕЉКОВИ
ДАНИ

III награда
Радмила Бјелопетровић
6. разред
Основна школа 22. ОКТОБАР Бачки Моноштор

